

jeg ikke sagt!) Ja, naar den ærede Minister siger, at han ikke har sagt det, skal jeg forlade det. (Stemmer: So, han har sagt det!) Ja, jeg synes ogsaa, den ærede Minister sagde det, men naar han nu mener, at han ønsker ikke at have sagt det, kan jeg ikke forlange det bedre. — Der har været Tale om, at Ministeriet var besjælet af Magtssyge, men det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) mente, at dette ikke var Tilfældet, saaledes som han forstod Ordet Magtssyge, og det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde ogsaa, at saaledes som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) havde forstaaet Ordet, var det ikke Magtssyge, der var tilstede, men det var en Interessesyge, en Korporationssyge, en vis Befolknings Interesset, som ledede ham. (Th. Nielsen. En Standsmagtssyge!) Ja ogsaa en Standsmagtssyge; man kan belægge det med mange Navne, men det er virkelig ganske træffende og fuldstændig rigtigt, thi Ministeren kan ikke paavise noget Andet, der skulde holde ham og hans Ministerium oppe, undtagen det, han nævner, og som er saa stærkt og paa en saadan Maade urigtigt, at jeg skulde tro, at han, naar han hører det fra mig, ogsaa her vil sige: Det har jeg ikke sagt! Han sagde nemlig, at han tillige med sit Ministerium blev paa Vadsen, fordi de skulde have og værne om Grundloven, saaledes som den maa bruges, sagde han, og saaledes som den blev forstaaet, da den blev vedtagen. Jeg siger, at en saadan Udtalelse af Ministeriets Conseilspræsident er forbausende, er særdeles forbausende. Den ærede Minister har tillige med mig samvirket, mere maaske end de fleste Andre, til Grundloven, som den kom ud i 1866. Vi have pleiet Forhandlinger med hinanden, mellem enkelte Jaa, og jeg tør her sige, og kalde Gud til Vidne derpaa, at den ærede Minister, dengang vi forhandlede om, hvad der senere blev Grundlov, ikke har forslaaet det saaledes, at Grundloven skulde værnes og forstaaes, som han nu forstaaer dem. Dernæst kan jeg stamme hundrede og atter hundrede Udtalelser fra alle dem, der i Rigsdagen forhandlede om denne Sag, hvoraf det skal vise sig, at ikke en eneste Taler har vedkjendt sig den Forstaaelse af Grundloven, som den ærede Minister siger den Gang var gjældende. Vil den ærede Minister nu træde frem og sige, at han da forstod den saaledes, har han ikke været ganske aaben overfor os Andre, da vi forhandlede; men lad gaa, vil han vedkjende sig den Forstaaelse, saa siger jeg, at jeg skal stamme Hundreder af Udtalelser fra dem, der vare med at forhandle, da den ærede Minister den Gang udtalte sig om Forstaaelsen af Grundloven og navnlig om Rigsdagens Stilling i finantsielle Sager, og der skal ikke findes En, som har vedkjendt sig, at dette var Meningen. Nu kommer den ærede Minister her og siger, at Ministeriet

staaer her, fordi det skal søge at værne om Grundloven paa den Maade, den maa bruges. Hvor tør nogen Regering, nogen Minister, nogen Ministerpræsident eller nogen anden Saadan tale om, hvorledes Grundloven maa bruges? Det er noget af det Stærkeste, jeg har hørt, og jeg skal tvivle om, at den ærede Minister imorgen den Dag vil v'bfende sig det. Det er stærkt, at den ærede Minister bliver paa sin Plads med sit Ministerium for at værne om Grundloven, som den maa bruges og er fortolket fra første Færd af, da den er vedtagen. Der ligger, Gud ske Lov, Beviser nok for det Modsatte overfor Ministeren. Vi vide nu, hvorfor han sidder. Nu kan Folket faae at vide den egentlige inderste Rævne, som bevæger ham til at blive siddende, og det er et Gode for Folket, at det efter Ministerens egne Ord kan vides, for hvad det er, han sidder og holder sin Magt oppe.

Overfor det ærede Medlem for Storehedinge (Scavenius) skal jeg kun sige, at det Indtryk, jeg faar, naar jeg hører ham, er, at han tror, at jo mere hans Indflydelse synker, desto mere skal han høve den ved stærkere og stærkere Udtryk, og at han søger at tilfredsstille sig selv eller at staffe sig selv en Lise, en Trøst ved, at han, da han ser, at hans politiske Indflydelse synker dybere og dybere, vil revangere sig ved at bruge stærkere Udtryk og udfaste Trusler. Det er imidlertid den Slags Trusler, man ler ad. Jeg havde nær henvist til det gamle Ordsprog, men jeg vil kun sige, at det er den Slags Udtryk, man kan le ad uden at bryde sig videre derom. — Dette er omtrent, hvad jeg tror at kunne indskrænke mig til, eftersom Tiden er forløben. Der vil jo senere komme en Tid, da man kan faae Ordet paany.

Formanden (Krabbe): Jeg bringer den Sædvane i Grundring, at Yttringer, faldne i private Møder, ikke gjerne indføres her i Forhandlingerne, da de ikke egne sig dertil.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Den ærede Formands Paamindelse afskærer mig fra at udtale mig om, hvad det ærede Medlem angav som det, der i sin Tid var forhandlet mellem ham og mig. (Stemmer: Nei, nei!) Jeg skal ikke følge det ærede Medlem, eller jeg skal i alt Fald bestræbe mig for ikke at følge ham i Tonen i hans Udtalelser, og jeg skal heller ikke lægge den Lidenskab ind i Udtalelserne, som det forekom mig umisfjendeligt, at det ærede Medlem gjorde. Jeg skal kort, tørt og roligt udtale, at Intet er forefaldet, Intet er i sin Tid forhandlet mellem det ærede Medlem og mig, som i fjerneste Maade kunde foranledige ham til at antage, end sige berettigede ham til at udtale i en offentlig Forsamling, at min Opfattelse af Grundloven den Gang var en anden, end den